Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

14. listopadu 2018 *

„Řízení o předběžné otázce – Sbližování právních předpisů – Opakované použití informací veřejného sektoru – Směrnice 2003/98/ES – Článek 1 odst. 2 písm. c) třetí odrážka – Obezřetnostní požadavky na úvěrové instituce a investiční podniky – Nařízení (EU) č. 575/2013 – Informace zveřejňované úvěrovými institucemi a investičními podniky – Článek 432 odst. 2 – Výjimky z informační povinnosti – Obchodní informace považované za vyhrazené nebo důvěrné – Použitelnost – Úvěrové instituce, v nichž má většinový podíl stát – Vnitrostátní právní úprava, která některé obchodní informace uvedených institucí považuje za veřejné“

Ve věci C-215/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud, Slovinsko) ze dne 11. dubna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 25. dubna 2017, v řízení

Nova Kreditna Banka Maribor d.d.

proti

Republice Slovenija,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz (zpravodaj), předseda sedmého senátu vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Juhász a C. Vajda, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. června 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Nova Kreditna Banka Maribor d.d. D. Miklavčičem a M. Menardem, odvetnici,

– za Republiku Slovenija M. Prelesnik, informacijska pooblaščenka,

– za slovinskou vládu T. Mihelič Žitko a V. Klemenc, jako zmocněnkyněmi,

– za rakouskou vládu M. Z. Fehérem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: slovinština.

– za Evropskou komisi G. Braunem, K.-Ph.Wojcikem a M. Žebrem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. září 2018,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru (Úř. věst. 2003, L 345, s. 90; Zvl. vyd. 13/32, s. 701), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/37/EU ze dne 26. června 2013 (Úř. věst. 2013, L 175, s. 1) (dále jen „směrnice o informacích veřejného sektoru“), jakož i čl. 432 odst. 2 a článku 446 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1, a opravy Úř. věst. 2013, L 208, s. 68, a Úř. věst. 2013, L 321, s. 6).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Nova Kreditna Banka Maribor d.d. (dále jen „NKBM“) a Republikou Slovenija (Slovinská republika) v otázce rozhodnutí Informacijski pooblaščenec (komisař pro informace, Slovinsko), podle něhož měla NKBM povinnost poskytnout informace jedné novinářce.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice o informacích veřejného sektoru

3 Body 5, 6, 9 a 10 odůvodnění směrnice o informacích veřejného sektoru zní následovně:

„5) Jedním ze základních cílů vytváření vnitřního trhu je vytvoření podmínek, které přispívají k rozvoji služeb v celém Společenství. Informace veřejného sektoru jsou důležitým výchozím materiálem výrobků a služeb digitálního obsahu a s rozvojem bezdrátových služeb obsahu se stanou ještě důležitějším zdrojem obsahu. V této souvislosti bude rovněž důležité široké zeměpisné pokrytí překračující hranice států. Rozšířené možnosti opakovaného použití informací veřejného sektoru by měly mimo jiné umožnit evropským společnostem využívat jejich potenciálu a přispívat k hospodářskému růstu a vytváření pracovních míst.

6) V pravidlech a postupech členských států týkajících se využívání zdrojů informací veřejného sektoru existují značné rozdíly, které vytvářejí překážky pro plné využití hospodářského potenciálu tohoto základního zdroje dokumentů. Tradiční postupy subjektů veřejného sektoru při využívání informací veřejného sektoru se vyvinuly velmi rozdílně. Tato skutečnost by měla být náležitě zohledněna. Je tedy třeba provést minimální harmonizaci vnitrostátních pravidel a postupů pro opakované použití dokumentů veřejného sektoru v těch případech, kdy rozdíly ve vnitrostátních předpisech a postupech nebo nejasnosti brání hladkému fungování vnitřního trhu a řádnému rozvoji informační společnosti ve Společenství.

[…]

(9) […] Směrnice se opírá o platné režimy přístupu v členských státech a nemění vnitrostátní předpisy o přístupu k dokumentům. Nepoužije se v případech, ve kterých občané nebo společnosti mohou v rámci příslušného režimu přístupu získávat dokumenty pouze tehdy, když mohou prokázat zvláštní zájem. […]

10) Definice ‚subjektu veřejného sektoru' a ‚veřejnoprávního subjektu' vycházejí ze směrnic pro zadávání veřejných zakázek […]. Tyto definice se nevztahují na veřejné podniky."

4 Článek 1 této směrnice, který upravuje „Předmět a oblast působnosti", zní takto:

„1. Tato směrnice stanoví minimální soubor pravidel pro opakované použití a praktické prostředky pro usnadnění opakovaného použití stávajících dokumentů, které mají subjekty veřejného sektoru členských států v držení.

2. Tato směrnice se nevztahuje na:

[…]

c) dokumenty, které nejsou přístupné podle režimů přístupu v členských státech, včetně z důvodů:

– ochrany národní bezpečnosti (tj. bezpečnosti státu), obrany nebo veřejné bezpečnosti,

– statistické důvěrnosti,

– obchodní důvěrnosti (např. obchodního, profesního nebo firemního tajemství);

[…]

3. Tato směrnice je založena na režimech přístupu jednotlivých členských států a tyto nejsou jejími ustanoveními dotčeny.

[…]"

5 Článek 2 uvedené směrnice stanoví:

„Pro účely této směrnice se:

1) ‚subjektem veřejného sektoru' rozumí státní, regionální nebo místní orgány, veřejnoprávní subjekty a sdružení vytvořená jedním nebo několika takovými orgány nebo jedním nebo několika takovými veřejnoprávními subjekty;

2) ‚veřejnoprávním subjektem' rozumí jakýkoliv subjekt:
   a) zřízený za zvláštním účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, který nemá průmyslovou nebo obchodní povahu; a
   b) který má právní subjektivitu; a
   c) je financován převážně státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty; nebo je těmito orgány řízen; nebo je v jeho správním, řídícím nebo dozorčím orgánu více než polovina členů jmenována státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty;

[…]

4) ‚opakovaným použitím' rozumí použití dokumentů, které mají v držení subjekty veřejného sektoru, fyzickými nebo právnickými osobami pro komerční nebo nekomerční účely jiné, než je původní účel v rámci veřejného úkolu, pro který byly dokumenty vytvořeny. Výměna dokumentů mezi subjekty veřejného sektoru výhradně pro účely jejich veřejných úkolů není opakovaným použitím;

[…]"

Nařízení č. 575/2013

6 Body 68 a 76 odůvodnění nařízení č. 575/2013 uvádějí:

„68) Aniž je dotčeno zpřístupňování údajů výslovně požadované tímto nařízením, cílem požadavků na zpřístupnění by mělo být poskytnout účastníkům trhu přesné a komplexní informace ohledně rizikového profilu jednotlivých institucí. Instituce by proto měly být povinny zpřístupňovat doplňující informace, které nejsou výslovně uvedené v tomto nařízení, pokud je takové zpřístupnění nezbytné k naplnění uvedeného cíle. Příslušné orgány by současně měly věnovat náležitou pozornost případům, u nichž mají podezření, že jsou dotyčné informace určitou institucí považovány za vyhrazené nebo důvěrné proto, aby se zabránilo jejich zpřístupnění.

[…]

76) Za účelem posílení tržní disciplíny a finanční stability je nezbytné zavést podrobnější požadavky na zpřístupňování formy a povahy regulativního kapitálu a změny obezřetnostního dohledu učiněné proto, aby se zajistilo, že investoři a vkladatelé jsou dostatečně dobře informováni o solventnosti institucí."

7 Toto nařízení souladu se svým čl. 1 prvním pododstavcem písm. e) stanoví jednotná pravidla týkající se obecných obezřetnostních požadavků, které musí všechny instituce podléhající dohledu podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338) splňovat, pokud jde o požadavky na zveřejňování informací.

8 Podle čl. 4 odst. 1 bodu 3 uvedeného nařízení se „institucí" rozumí úvěrová instituce nebo investiční podnik.

9 Článek 431 téhož nařízení, který se nachází v části osmé nařízení, nadepsané „Zpřístupňování informací institucemi", v odstavcích 1 a 3 stanoví:

„1. Instituce veřejně zpřístupňují informace stanovené v hlavě II, s výhradou ustanovení uvedených v článku 432.

[…]

3. Instituce přijmou formální zásady pro plnění požadavků na zpřístupňování informací stanovené v této části a zavedou zásady pro posuzování přiměřenosti zpřístupňovaných informací, včetně jejich ověřování a četnosti. Instituce zavedou rovněž zásady pro posuzování toho, zda jimi zpřístupněné informace plně informují účastníky trhu o rizikovém profilu daných institucí.

Jestliže tyto zpřístupněné informace neinformují účastníky trhu o rizikovém profilu v plném rozsahu, instituce veřejně zpřístupní kromě informací požadovaných podle odstavce 1 další nezbytné informace. […]"

10 Článek 432 odst. 2 první pododstavec nařízení č. 575/2013 stanoví:

„Instituce mohou také vynechat některé z položek zpřístupňovaných informací vyjmenovaných v hlavách II a III, pokud tyto položky zahrnují informace, které jsou považovány za vyhrazené nebo důvěrné v souladu s druhým a třetím pododstavcem, s výjimkou zpřístupňování informací stanovených v článcích 437 a 450.“

11 Podle článku 433 prvního pododstavce tohoto nařízení musí instituce zveřejnit zpřístupněné informace vyžadované v části osmé alespoň jednou ročně.

12 Článek 446 uvedeného nařízení stanoví:

„Instituce zpřístupňují přístupy používané danou institucí pro hodnocení kapitálových požadavků k operačnímu riziku; popis metodiky stanovené v čl. 312 odst. 2, pokud ji instituce používá, včetně diskuse příslušných vnitřních a vnějších faktorů zohledněných v přístupu instituce k měření, a v případě dílčího používání je třeba uvést rozsah a pokrytí jednotlivých metodik, které jsou používány.“

Slovinské právo

13 Článek 1a Zakona o dostopu informacij javnega značaja (zákon o přístupu k veřejným informacím, dále jen „ZDIJZ“) zní takto:

„1) Tento zákon upravuje také postup umožňující každému volný přístup k informacím veřejného významu, kterými disponují obchodní společnosti a jiné subjekty soukromého práva, které jsou pod dominantním vlivem, ať už přímo či nepřímo, jednotlivě nebo společně, Republiky Slovinsko, samosprávných územních celků nebo jiných subjektů veřejného práva (dále jen ‚podniky pod dominantním vlivem subjektu veřejného práva‘).

2) Má se za to, že dominantní vliv ve smyslu předchozího odstavce je dán vždy v případě, kdy Republika Slovinsko, samosprávní územní celek nebo jiný subjekt veřejného práva, jednotlivě nebo společně:

– mohou mít dominantní vliv na základě většinového podílu na upsaném základním kapitálu, nebo mají ve vztahu k obchodní společnosti právo ovládat nebo jmenovat více než polovinu členů správního orgánu nebo kontrolního orgánu, ať již přímo nebo nepřímo prostřednictvím jiných obchodních společností nebo jiných subjektů soukromého práva.

[…]

3) Banka, která se účastní opatření přijatých na základě zákona, kterým se řídí opatření Republiky Slovinsko přijatá k posílení stability bank, musí být rovněž považována za banku pod dominantním vlivem ve smyslu odstavce 1 tohoto článku.

4) Má se rovněž za to, že podnik má povinnost podle odstavce 1 tohoto článku po dobu pěti let od skončení dominantního vlivu, a to v případě informací veřejného významu, které pochází z období, během kterého podnik podléhal dominantnímu vlivu.

5) Podnik pod dominantním vlivem subjektu veřejného práva má povinnost poskytnout přístup k informacím veřejného významu ve smyslu článku 4a tohoto zákona, které se datují do doby, kdy se nacházel pod dominantním vlivem subjektu veřejného práva.

6) Kromě cíle stanoveného v čl. 2 odst. 1 má tento zákon za cíl posílit transparentnost a odpovědné hospodaření s veřejnými prostředky a prostředky podniků pod dominantním vlivem subjektů veřejného práva.“

14 Článek 4a odst. 1 tohoto zákona stanoví:

„V případě podniků pod dominantním vlivem subjektů veřejného práva se informacemi veřejného významu rozumí:

– informace o uskutečněné transakci týkající se nabytí, zcizení nebo hospodaření s hmotnými aktivy podniku nebo výdajů podniku souvisejících s objednáváním zboží, prací, zprostředkovatelských služeb, poradenství či jiných služeb, jakož i darovacích smluv, smluv o sponzoringu a smluv o autorském právu, nebo jiných transakcích s obdobnými účinky;

[…]“

15 Článek 6a uvedeného zákona stanoví:

„1) Aniž je dotčeno ustanovení odstavce 1 předchozího článku, požadovaný přístup k informacím veřejného významu o podnicích pod dominantním vlivem subjektů veřejného práva lze poskytnout, pokud jde o hlavní údaje týkající se uskutečněných transakcí ve smyslu čl. 4a odst. 1 první odrážky tohoto zákona, to jest:

– údaje o typu transakce,

– smluvní partner, v případě právnické osoby její název nebo obchodní firma, sídlo, obchodní adresa a účet, nebo v případě fyzické osoby její jméno a bydliště,

– hodnota smlouvy a výše jednotlivých uskutečněných plateb,

– datum uzavření smlouvy a délka trvání transakce a

– určité údaje vyplývající z příloh těchto smluv.

[…]

3) Aniž je dotčeno ustanovení odstavce 1 tohoto článku, pokud nejsou informace veřejného významu přístupné prostřednictvím internetu v souladu s čl. 10a odst. 4 tohoto zákona, osoba povinná poskytnout přístup může odepřít přístup k hlavním údajům o transakci podle odstavce 1 tohoto článku, prokáže-li, že by zveřejnění vážně poškodilo její konkurenční postavení na trhu, vyjma případů, kdy se tyto údaje týkají transakcí, jejichž předmětem je darování, sponzoring, poradenství, autorské či jiné intelektuální služby nebo jiné transakce mající stejný účinek.

[…]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

16 NKBM je slovinská banka.

17 V průběhu roku 2014 požádala novinářka NKBM o informace o smlouvách, které tato banka uzavřela v době od 1. října 2012 do 17. dubna 2014 s poradenskými společnostmi a advokátními kancelářemi, jakož i se společnostmi poskytujícími intelektuální služby, a to konkrétně údaje o typu uzavřeného obchodu, smluvním partnerovi, hodnotě smlouvy, o jednotlivých platbách za tyto služby, o datu uzavření smluv a délce trvání obchodního vztahu obsažených v těchto smlouvách a přílohách k nim.

18 V době dotčené ve věci v původním řízení byla NKBM pod dominantním vlivem subjektu veřejného práva ve smyslu čl. 1a odst. 2 a 3 ZDIJZ, jelikož Slovinská republika vlastnila přímo či nepřímo většinu jejího kapitálu a tento stát NKBM podstatným způsobem rekapitalizoval. Dne 21. dubna 2016 se NKBM stala soukromou akciovou společností. Podle údajů předkládajícího soudu však má nadále povinnost poskytovat informace požadované podle čl. 1a odst. 4 ZDIJZ.

19 Vzhledem k tomu, že NKBM odmítla žádost o přístup k údajům dotčenou ve věci v původním řízení, komisař pro informace tuto banku na základě ZDIJZ vyzval, aby této žádosti vyhověla. Proti tomuto rozhodnutí podala NKBM žalobu, která byla prvostupňovým soudem zamítnuta.

20 NKBM podala kasační opravný prostředek k Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud, Slovinsko) a dovolávala se porušení slovinské ústavy a unijního práva. V tomto ohledu NKBM uvedla, že informace dotčené ve věci v původním řízení byly chráněny obchodním tajemstvím. Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud) podal žádost o posouzení ústavnosti ustanovení ZDIJZ dotčených v původním řízení k Ustavno sodišče (Ústavní soud, Slovinsko), který shledal, že tato ustanovení jsou v souladu se slovinskou ústavou.

21 Předkládající soud uvádí, že podle ustanovení ZDIJZ mají osoby pod vlivem subjektu veřejného práva povinnost zpřístupnit informace dotčené ve věci původním řízení, i když veřejný zájem na jejich zveřejnění nepřevažuje nad zájmem těchto osob na omezení přístupu k uvedeným informacím. Táže se konkrétně, zda čl. 1 odst. 2 písm. c) třetí odrážka směrnice o informacích veřejného sektoru, jakož i čl. 432 odst. 2 nařízení č. 575/2013 brání takovému právu na přístup k uvedeným informacím.

22 V této souvislosti předkládající soud odkazuje i na článek 16 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), jakož i základní svobody zakotvené v článcích 49, 56 a 63 SFEU. V této souvislosti sice předkládající soud vyjadřuje pochybnosti stran přeshraniční povahy sporu v původním řízení, avšak otázku ohledně aplikovatelnosti těchto základních svobod si klade jednak z důvodu, že NKBM tvrdí, že má dceřinou společnost v Rakousku a že byla po vzniku sporu koupena podnikem usazeným v jiném členském státě, a jednak z důvodu, že přístup k údajům bank pod dominantním vlivem subjektu veřejného práva podle ZDIJZ by mohl odradit některé poskytovatele služeb z jiných členských států od poskytování služeb takové bance, jako je NKBM, a potenciální investory z jiných členských států od nabývání podílů v takové bance.

23 Za těchto podmínek se Vrhovno sodišče (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 1 odst. 2 písm. c) třetí odrážka směrnice [o informacích veřejného sektoru], s ohledem na přístup spočívající v minimální harmonizaci, vykládán v tom smyslu, že vnitrostátní právní úprava může umožňovat neomezený (absolutní) přístup ke všem informacím vyplývajícím ze smluv týkajících se autorských práv a poradenských smluv, i pokud jsou tyto informace definovány jako obchodní tajemství, a dotčené právní předpisy stanoví tento režim pouze ve vztahu k subjektům podléhajícím dominantnímu vlivu státu, ale nikoli pro ostatní povinné subjekty, a má na výklad vliv i nařízení [č. 575/2013] s ohledem na pravidla pro zveřejňování informací, a konkrétně v tom smyslu, že přístup k veřejným informacím na základě směrnice [o informacích veřejného sektoru] nemůže být širší, než je požadováno jednotnými pravidly pro zveřejňování údajů stanovenými uvedeným nařízením?

2) Musí být nařízení [č. 575/2013], posuzované z hlediska pravidel pro zveřejňování informací o obchodní činnosti bank, a konkrétně článek 446 a čl. 432 odst. 2 obsažené v části osmé tohoto nařízení, vykládány v tom smyslu, že tato ustanovení brání právním předpisům členského státu, které ukládají bance, která se nachází nebo nacházela pod dominantním vlivem subjektu veřejného práva, zveřejňovat informace týkající se uzavřených smluv o poskytování poradenských služeb, služeb advokátů, intelektuálních služeb a konkrétně informace o typu uzavřeného obchodu, smluvním partnerovi (v případě právnické osoby: název společnosti nebo obchodní firma, sídlo, obchodní adresa), hodnotě smlouvy, délce trvání obchodního vztahu a podobných údajích vyplývajících z příloh ke smlouvám, přičemž tyto informace pocházejí z období dominantního vlivu, bez jakékoli výjimky z této povinnosti a bez možnosti vyvážení zájmu veřejnosti na zpřístupnění údajů a zájmu banky na zachování obchodního tajemství, nejde-li o případ, v němž je dán cizí prvek?“

K předběžným otázkám

24 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být čl. 1 odst. 2 písm. c) třetí odrážka směrnice o informacích veřejného sektoru a čl. 432 odst. 2 nařízení č. 575/2013 vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která vyžaduje, aby banka, která byla pod dominantním vlivem veřejnoprávního subjektu, zpřístupňovala údaje o poradenských smlouvách, smlouvách s advokáty, s autory a o smlouvách o poskytování jiných intelektuálních služeb uzavřených v době, kdy byla pod tímto rozhodujícím vlivem, aniž je připuštěna výjimka z důvodu zachování obchodního tajemství této banky.

25 Aby bylo možné odpovědět na tyto otázky, je třeba ověřit, zda taková žádost o přístup k informacím, jako je žádost zaslaná NKBM na základě ZDIJZ, spadá do působnosti směrnice o informacích veřejného sektoru a nařízení č. 575/2013.

K aplikovatelnosti směrnice o informacích veřejného sektoru

26 Pokud jde o osobní působnost směrnice o informacích veřejného sektoru, z čl. 1 odst. 1 vyplývá, že tato směrnice stanoví minimální soubor pravidel pro opakované použití a praktické prostředky pro usnadnění opakovaného použití stávajících dokumentů, které mají v držení „subjekty veřejného sektoru členských států“. Tato směrnice se tak vztahuje na „subjekty veřejného sektoru členských států“. Podle čl. 2 bodu 1 uvedené směrnice tento pojem zahrnuje státní, regionální nebo místní orgány, veřejnoprávní subjekty a sdružení vytvořená jedním nebo několika takovými orgány nebo jedním nebo několika takovými veřejnoprávními orgány.

27 Podle čl. 2 bod. 2 písm. a) až c) uvedené směrnice je „veřejnoprávním subjektem“ jakýkoli subjekt, který je zaprvé založený nebo zřízený za zvláštním účelem uspokojování potřeb obecného zájmu, který nemá průmyslovou nebo obchodní povahu, zadruhé má právní subjektivitu a zatřetí je financován převážně státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty nebo je těmito orgány řízen nebo je v jeho správním, řídícím nebo dozorčím orgánu více než polovina členů jmenována státem, regionálními nebo místními orgány nebo jinými veřejnoprávními subjekty.

28 Jak uvedl generální advokát v bodě 32 svého stanoviska, podmínky stanovené v tomto ustanovení jsou kumulativní, takže subjekt nemůže být kvalifikován jako veřejnoprávní ve smyslu uvedeného ustanovení, není-li jedna z těchto podmínek splněna. Bod 10 odůvodnění směrnice o informacích veřejného sektoru dále uvádí, že pojem „veřejnoprávní subjekt“ je převzat ze směrnic o zadávání veřejných zakázek a nezahrnuje státní podniky. Aby tedy mohl být subjekt považován za „veřejnoprávní subjekt“, nestačí, že byl podnik založen státem nebo jiným veřejnoprávním subjektem nebo že jsou jeho činnosti financovány z prostředků z činnosti státu. Je totiž navíc třeba, aby byl založen nebo zřízen za zvláštním účelem uspokojování potřeb obecného zájmu, který nemá

průmyslovou nebo obchodní povahu (obdobně viz, pokud jde o směrnice o zadávání veřejných zakázek, rozsudek ze dne 5. října 2017, LitSpecMet, C-567/15, EU:C:2017:736, body 34 a 36, jakož i citovaná judikatura).

29 V projednávaném případě se z údajů obsažených v předkládacím rozhodnutí jeví, že NKBM je komerční bankou, která poskytuje bankovní služby na slovinském bankovním trhu v hospodářské soutěži s jinými bankami, které působí na témže trhu. Podle týchž informací dále NKBM patrně podléhala dominantnímu vlivu ze strany veřejnoprávního subjektu pouze dočasně, tj. v období od rekapitalizace slovinským státem do její přeměny na soukromoprávní akciovou společnost. Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, konečně nelze dovodit, že NKBM byla zřízena za zvláštním účelem uspokojování potřeb obecného zájmu, který nemá průmyslovou nebo obchodní povahu.

30 Za těchto podmínek se jeví, že NKBM nesplňuje první podmínku uvedenou v bodě 27 tohoto rozsudku, a tudíž nespadá do působnosti *ratione personae* směrnice o informacích veřejného sektoru, což však přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

31 Pokud jde o otázku, zda taková žádost o přístup k údajům, jako žádost dotčená ve věci v původním řízení, spadá do věcné působnosti uvedené směrnice, z jejího čl. 1 odst. 1 vyplývá, jak bylo uvedeno v bodě 26 tohoto rozsudku, že uvedená směrnice upravuje opakované použití dokumentů, které mají v držení subjekty veřejného sektoru členských států. Podle čl. 2 bodu 4 téže směrnice je třeba pojem „opakované použití“ chápat jako použití takových dokumentů fyzickými nebo právnickými osobami pro komerční i nekomerční účely jiné, než je původní účel v rámci veřejného úkolu, pro který byly dokumenty vytvořeny.

32 Naproti tomu je třeba poukázat na to, že směrnice o informacích veřejného sektoru nestanoví povinnosti pro přístup k dokumentům. V souladu s čl. 1 odst. 3 ve spojení s bodem 9 jejího odůvodnění se tato směrnice opírá o platnou úpravu přístupu v členských státech a nemění vnitrostátní předpisy o přístupu k dokumentům. Článek 1 odst. 2 písm. c) uvedené směrnice dále stanoví, že tato směrnice se nevztahuje na dokumenty, k nimž je vyloučen přístup na základě režimů přístupu v členských státech. Směrnice o informacích veřejného sektoru tak nezakotvuje právo na přístup k informacím veřejného sektoru, ale počítá s existencí takového práva v platných právních předpisech členských států, takže pravidla a postupy týkající se přístupu k těmto informacím nespadají do její působnosti.

33 Z toho vyplývá, že taková žádost o přístup k informacím, jako je žádost dotčená ve věci v původním řízení, nespadá do věcné působnosti směrnice o informacích veřejného sektoru. Tato směrnice tedy nemá vliv na žádost dotčenou ve věci v původním řízení.

K aplikovatelnosti nařízení č. 575/2013

34 Ustanovení ZDIJZ dotčená ve věci v původním řízení zakotvují individuální právo na přístup k informacím ve veřejném zájmu, které mají k dispozici podniky nacházející se pod dominantním vlivem veřejnoprávních subjektů, a to v souladu s cílem uvedeným v čl. 1a odst. 6 ZDIJZ, jímž je zvýšit transparentnost a odpovědné hospodaření s veřejnými prostředky a prostředky těchto podniků. Pokud jde o informace o transakcích, jejichž předmětem je dárcovství, sponzorství, poradenství a autorské nebo jiné obchody se stejným účinkem, uvedené podniky musí podle čl. 6a odst. 3 ZDIJZ, tyto informace zpřístupňovat bez výjimky.

35 Pokud jde o otázku, zda nařízení č. 575/2013 a konkrétně jeho čl. 432 odst. 2 může být důvodem pro odmítnutí takové žádosti o přístup k informacím, jako je žádost dotčená v původním řízení, je třeba uvést, že ustanovení obsažená v části osmé tohoto nařízení, mezi něž patří uvedený čl. 432 odst. 2, nezakotvují individuální právo na přístup k informacím, nýbrž stanoví povinnost zveřejňovat informace podle hlavy II osmé části nezávisle na žádostech podaných v tomto směru.

36 Jak totiž vyplývá z ustanovení čl. 431 odst. 1 ve spojení s článkem 433 prvním pododstavcem nařízení č. 575/2013, úvěrové instituce a investiční podniky mají povinnost zveřejňovat tyto informace nikoli na požádání, nýbrž z vlastního podnětu alespoň jednou ročně. Informace, které mají být zveřejňovány v rámci této povinnosti, jsou dále vymezeny tímto nařízením a podle čl. 431 odst. 1 a 3, jakož i článku 432 uvedeného nařízení v zásadě zahrnují všechny informace uvedené v osmé části hlavy II tohoto nařízení.

37 Je třeba dodat, jak generální advokát v podstatě uvedl v bodě 53 svého stanoviska, že režim zveřejňování zavedený nařízením č. 575/2013 sleduje odlišný cíl než režim práva na přístup k informacím zakotvený v ZDIJZ.

38 Podle bodů 68 a 76 odůvodnění tohoto nařízení je jeho cílem posílení tržní disciplíny a finanční stability tím, že jsou účastníkům trhu poskytnuty přesné a komplexní informace o rizikovém profilu jednotlivých úvěrových institucí a investičních podniků. Jak bylo uvedeno v bodě 34 tohoto rozsudku, cílem režimu práva na přístup k informacím zakotveného ZDIJZ je však posílení transparentnosti a odpovědné hospodaření s veřejnými prostředky a prostředky podniků, které se nacházejí pod dominantním vlivem veřejnoprávních subjektů.

39 Z toho vyplývá, že taková žádost o přístup k informacím, jako je žádost dotčená ve věci v původním řízení, nespadá do působnosti nařízení č. 575/2013, takže čl. 432 odst. 2 tohoto nařízení nemůže být důvodem pro odmítnutí takové žádosti. Toto nařízení tedy nemá vliv na žádost dotčenou ve věci v původním řízení.

K použitelnosti článku 16 Listiny základních práv a základních svobod

40 S ohledem na závěry uvedené v bodech 33 a 39 tohoto rozsudku je třeba uvést, že ustanovení ZDIJZ dotčená ve věci v původním řízení nelze považovat za ustanovení spadající do působnosti směrnice o informacích veřejného sektoru nebo nařízení č. 575/2013.

41 Podle informací ze strany předkládajícího soudu se kromě toho spor v původním řízení týká situace, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu, takže jde o situaci, kdy se základní svobody zaručené Smlouvou o FEU nepoužijí (v tomto smyslu, rozsudky ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 47 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 20. září 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, bod 18).

42 Na tomto konstatování nic nemění to, že podle předkládacího rozhodnutí NKBM vlastní dceřinou společnost v Rakousku a byla koupena podnikem usazeným v jiném členském státě. Z tohoto rozhodnutí totiž nevyplývá, že se informace, jež jsou předmětem žádosti o přístup, týkají co do své povahy a rozsahu rakouské dceřiné společnosti NKBM či podniku, který tuto banku koupil. Jak dále zdůraznil předkládající soud, k akvizici NKBM došlo až po vzniku sporu ve věci v původním řízení.

43 Pokud jde o možný odrazující účinek, který by zpřístupňování údajů bank pod dominantním vlivem veřejnoprávního subjektu na základě ZDIJZ mohlo mít na poskytovatele služeb či investory z jiných členských států, stačí poukázat na to, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce formuluje otázku stran takového účinku těchto vnitrostátních právních předpisů ve vztahu k „některým“ poskytovatelům služeb a „potenciálním“ investorům, avšak neuvádí konkrétně nic, z čeho by bylo možné dovodit, že se o některý z takových případů jedná v rámci sporu ve věci v původním řízení.

44 Podle judikatury Soudního dvora přitom z takové žádosti musí vyplývat konkrétní skutečnosti, to znamená nikoli hypotetické, nýbrž skutečné indicie, jako jsou stížnosti nebo žaloby podané hospodářskými subjekty se sídlem v jiných členských státech nebo státními příslušníky těchto států, které umožňují pozitivně prokázat existenci zájmu státních příslušníků jiných členských států na

využití těchto základních svobod v situaci dotčené v původním řízení (v tomto smyslu, rozsudky ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, body 54 a 55, jakož i ze dne 20. září 2018, Fremoluc, C-343/17, EU:C:2018:754, body 28 a 29).

45 Z toho plyne, že ustanovení ZDIJZ dotčená ve věci v původním řízení nelze považovat za ustanovení provádějící unijní právo ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny, takže článek 16 Listiny se v takovém sporu, o jaký se jedná v původním řízení, nepoužije.

46 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 1 odst. 2 písm. c) třetí odrážka směrnice o informacích veřejného sektoru a čl. 432 odst. 2 nařízení č. 575/2013 musí být vykládány v tom smyslu, že se nevztahují na takovou vnitrostátní právní úpravu, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která vyžaduje, aby banka, která byla pod dominantním vlivem veřejnoprávního subjektu, zpřístupňovala údaje o poradenských smlouvách, smlouvách s advokáty, s autory a o smlouvách o poskytování jiných intelektuálních služeb uzavřených v době, kdy byla pod tímto rozhodujícím vlivem, aniž je připuštěna výjimka z důvodu zachování obchodního tajemství této banky, a takové vnitrostátní právní úpravě nebrání.

K nákladům řízení

47 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 2 písm. c) třetí odrážka směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. listopadu 2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru a čl. 432 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 musí být vykládány v tom smyslu, že se nevztahují na takovou vnitrostátní právní úpravu, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která vyžaduje, aby banka, která byla pod dominantním vlivem veřejnoprávního subjektu, zpřístupňovala údaje o poradenských smlouvách, smlouvách s advokáty, s autory a o smlouvách o poskytování jiných intelektuálních služeb uzavřených v době, kdy byla pod tímto rozhodujícím vlivem, aniž je připuštěna výjimka z důvodu zachování obchodního tajemství této banky, a takové vnitrostátní právní úpravě nebrání.

Podpisy.